

Afscheid presentator Klaas van Kruistum

'Ik houd niet van controverses'

Jonge, ambitieuze kerels die lang bij dezelfde werkgever blijven, zijn zeldzaam. Presentator Klaas van Kruistum deed het, maar liefst vijftien jaar. Nu verruilt hij de EO voor KRO/NCRV. De gesprekken rond zijn afscheid waren moeilijk – Klaas houdt niet van mensen teleurstellen – maar ook warm. “We hebben zelfs samen gebeden.”

“Het heeft echt wel even geknald in de gesprekken over mijn afscheid. ‘Hoe kan dit nou, waarom wisten wij niet dat je weg wilde?’ Uiteindelijk waren dat supergave en warme gesprekken, wat het weer lastiger maakt om afscheid te nemen. Het geloof blijkt op die momenten een samenbindende factor, die boven de markt uitstijgt. Het geeft begrip en relativering.”

Wat heeft KRO/NCRV wat de EO niet heeft?
“Hun programma's liggen me heel erg. Geëngageerd, met vaak een statement. Programma's als *Over de streep* en *Dag Tegen*

Pesten had de EO ook kunnen maken. Ik zie grote liefde voor het vak en veel professionaliteit. Nu voel ik me daar nog ‘het jongetje’; héérlijk. Of ik bij de EO een bepaalde durf miste, net als Arie Boomsma? Nee, ik hoef me niet op dat randje te begeven. Ik houd niet van controverses. Uiteindelijk trekt vooral het avontuur. Dat zit in me.”

Brood op de plank

Je leest het niet direct af aan zijn blij hoofd, maar ook het leven van Klaas kent worstelingen. Bijvoorbeeld toen hij net 21 was en zijn grote droom uitkwam: radio maken. “Misschien piekte ik te vroeg. Het resulteerde in een zoektocht naar mijn identiteit; wie ben ik nou eigenlijk? Ik heb toen allerlei studies, waaronder Rechten,

‘Ik heb mijn grootste angst in de ogen gekeken’

opgepakt. Ook een beetje om mezelf te bewijzen; al mijn vrienden studeerden nog, ik werkte al en kon slecht uitleggen wat voor baan ik had. En thuis hoorde ik steeds: er moet wel brood op de plank. Maar radio bleef mijn grote liefde. Toen besloot ik om gewoon steeds beter te worden in wat ik al deed en niet verder te zoeken.”

‘Geef mij maar de wetenschap’

Een andere strijd van Klaas was die met het geloof. “In mijn EO-tijd heb ik daar veel mee geworsteld; tot het punt dat ik een paar jaar geleden zelfs een tijdje met het geloof had afgerekend. Dat werd denk ik ingegeven door mijn reizen voor *Bestemming Onbekend*. Een tijdje na de aardbeving in Haïti ontmoette ik daar een meisje met dezelfde naam en leeftijd als mijn dochter – ik zie haar nog voor me. Toen stond ik als aan de grond genageld. Een God Die alles in handen houdt, oké...” Met stemverheffing: “Maar hoe dan?! Dat kon ik niet rijmen. De echte clash kwam een paar jaar geleden. In de rust van de zomervakantie kwamen vragen bovendrijven die ik niet kon beantwoorden. In de kerk hoorde ik: ‘God heeft een plan met je leven.’ Maar ik dacht: ‘Hoe zit het dan met een groot deel van de wereld waarvoor het wel heel slecht geregeld is?’ Dat botste keihard, tot het punt dat ik zei: ‘Geef mij maar de wetenschap.’ Dan zat ik in ieder geval niet met die ingewikkelde gedachtecronkels. Ik heb hier nooit publiekelijk een punt van gemaakt, maar dacht wel: ‘Als dit blijft, moet ik ander werk gaan zoeken.’ Het mooie was dat mijn geloof nog in diezelfde vakantie vanzelf terugkwam. Ik wist het zeker: er is een constante factor, een bron van liefde die boven alles uitgaat; ik kan dat niet uitleggen. Het blijft een mysterie, want makkelijke antwoorden zijn gewoon niet op God van toepassing. Achteraf was dit een markeringspunt: ik heb misschien wel mijn grootste angst in de ogen gekeken en afgerekend met schijnzekerheden.”

Welk programma ligt je het meest na aan het hart?

“*Bestemming Onbekend*. Avontuur, reizen en iets doen voor mensen die het veel slechter hebben dan ik – alles komt samen. Ik herinner me dat we met twee Amsterdamse meiden in een enorme sloppenwijk in Kenia waren. Ik was zó onder de indruk van de ellende daar; onderweg zag ik gewoon een lijk in de greppel liggen... Zoiets verandert het perspectief op je eigen leven wezenlijk. Wij als makers zijn door alles

‘Uiteindelijk trekt vooral het avontuur. Dat zit in me’

wat we meegemaakt hebben vrienden voor het leven geworden. Wat me altijd bij blijft, is de aflevering van *Jong met Alana*, een meisje van 18 met het uiterlijk van een meisje van 8. Er is geen aandoening die zij niet had. De twee dagen dat ik met haar was, waren zó inspirerend! Ze overleed plotseling, nog voor de uitzending.”

Op wat uit je EO-carrière ben je het meest trots?

“Checkpoint. Soms denk ik achteraf: ‘Waar zit ik nou naar te kijken?’ Maar het is zó kicken om iets te maken wat werkt en waar je zelf ook lol in hebt!”

En je grootste blunder?

“Dat was in het eerste seizoen van *Bestemming Onbekend*. Ik maakte een enorme inschattingfout. We waren in een Nepalese leprakliniek met Miranda en Maarten. Miranda gaf aan dat ze het niks vond. Ik zei: ‘Iedereen kijkt hen met de nek aan, en nu doe jij precies hetzelfde.’ Wat bleek: ze worstelde juist héél erg met hoe ze zich tegenover die mensen moest opstellen. Het gesprek liep compleet in de soep. ‘Ik zie jou die wonden ook niet opschrappen,’ zei ze. Achteraf kon ik wel door de grond zakken!”

Stel dat je overstap mislukt. Kom je dan met hangende pootjes terug?

“Haha! Weet ik veel. Daar ben ik niet mee bezig. Jij hebt je kist toch ook nog niet besteld? Zo ver denk ik niet vooruit; dat noem ik piekeren.”

